

Životopis – Ladislav Frejvald

MLÁDÍ

Pan Ladislav Frejvald se narodil 19. března 1960. Vyrůstal na statku v Podřezově, což je část města Vamberk. Statek patřil jeho prarodičům, ale v době komunismu jim byl znárodněn. Mohli tam sice dál bydlet, ale žili spíše chudě. Babička pracovala v JZD a vydělávala jen 120 Kčs měsíčně. Rodina si proto pomáhala malým hospodářstvím – chovali slepice, kozy, husy i zajíce. Od malička musel pomáhat s prací kolem zvířat. Někdy ho to mrzelo. Když si chtěl jít s kamarády hrát nebo koupat na splav, děda ho poslal obracet seno nebo sbírat kopřivy pro housata. Jako kluk byl někdy našťvaný, ale dnes na to vzpomíná jako na důležitou životní zkušenost.

Jednou s kamarády nechtěně podpálili starou márnici u bývalého židovského hřbitova, když tam tajně zkoušeli kouřit. Bylo mu tehdy osm let a od té doby už nikdy nekouřil.

Do základní školy chodil devět let ve Vamberku. Doba nebyla jednoduchá. I tehdy existovala šikana – děti z vesnic bývaly často terčem posměchu dětí z města. Po padesáti letech měli třídní sraz a společně si školu znovu prohlédli.

Rok 1968 a příjezd vojsk Varšavské smlouvy ovlivnil i jeho rodinu. Jeho sestra sice měla výborné známky, ale kvůli politické situaci nesměla jít na pedagogickou školu. Nakonec vystudovala gymnázium a později i vysokou školu. Pan Frejvald se vyučil elektrikářem v železárnách (dnešní firma ESAB).

LETECTVÍ

Už jako chlapec rád stavěl modely letadel. Ve škole začal chodit do modelářského kroužku a byl velmi úspěšný – jako junior získal 2. místo na mistrovství České republiky s modelem letadla typu A2.

Od 14 let začal létat v aeroklubu organizace Svazarm. Nejprve létal s instruktorem, později sám. Musel složit několik zkoušek a všechno bylo velmi přísné. Před každým letem byla důkladná příprava, protože ve vzduchu není prostor pro chyby. Získal také odznak „Stříbrné C“, což znamenalo splnit tři náročné podmínky – pětihodinový let, přelet 50 km a převýšení 1000 metrů. Trvalo mu tři roky, než vše splnil.

Létání mu dalo hlavně disciplínu a zodpovědnost. Někteří jeho kamarádi se stali vojenskými nebo dopravními piloty. I on se chtěl stát vojenským pilotem vrtulníku, ale kvůli horšímu zraku neprošel zdravotní prohlídkou. Dnes už aktivně nelétá, ale je stále členem aeroklubu a občas se nechá svézt mladšími kolegy.

VOJNA

Na vojnu nastoupil povinně v 19 letech. Sloužil u pohraniční stráže na hranicích s Německem u Aše. Jeho úkolem bylo zabránit lidem v nelegálním přechodu hranice. Největší strach měl z toho, aby se nikdy nedostal do situace, kdy by musel na někoho vystřelit. Naštěstí se to nestalo. Vojna pro něj byla těžká, ale naučila ho poslušnosti a odpovědnosti.

SKAUTING

V roce 1968 začal skautovat ještě jako chlapec. Skaut byl však brzy zakázán. Přesto se po celý život věnoval práci s dětmi, vedl oddíly, jezdil na tábory a učil kluky dovednosti v přírodě – rozdělávání ohně, uzly, práci s lanem nebo orientaci v lese.

Po roce 1989 pomohl obnovit skautský oddíl ve Vamberku. Společně s paní Boženou Frimlovou založili středisko a několik let ho vedl jako náčelník.

Velký vliv na něj měla jeho babička, která mu říkala: „S kloboukem v ruce projdeš celý svět.“ Naučila ho slušnosti a pokoře. Tuto radu využil i při jednáních, když sháněl klubovnu pro skauty.

Na práci s dětmi vzpomíná velmi rád. Organizovali výpravy po celé republice, například na Šumavu nebo k Lipnu. Dnes už je členem spíše symbolicky, ve vambereckém skautu se dle jeho slov mnohé změnilo, ale na skautská léta nikdy nezapomene.

PRÁCE V DIPLOMACII

Po roce 1989 se dostal ve výběrovém řízení na Ministerstvo zahraničních věcí. Pracoval jako technik na české ambasádě v Bejrútu v Libanonu a později v Damašku v Sýrii. Staral se o technické zajištění ambasády, spojení s Českou republikou a bezpečnost komunikace.

Na Blízkém východě zažil napjaté situace i válečné konflikty. Někdy musely být rodiny evakuovány. Přesto vzpomíná, že v Bejrútu i Damašku se mu žilo dobře. Překvapilo ho, jak moderní tato města byla.

Jeho synové tam chodili do školy a naučili se anglicky, francouzsky i arabsky. Každý rok pak dělali rozdílové zkoušky v české škole.

Práce v diplomacii ho naučila slušnému vystupování, respektu ke všem lidem a vážit si každé práce. Vzpomíná také na jednoho pana velvyslance, který ho naučil úctě ke každému člověku, i k tomu, kdo uklízí.

SOUČASNOST

Po návratu do České republiky pracoval také jako správce majetku města Vamberk. Dnes je v důchodu. Užívá si zahradu, jezdí na elektrokole a tráví čas s rodinou. Se svou manželkou Lenkou má dva syny a raduje se ze svých vnoučat. Říká o sobě, že byl v životě šťastný stále a nic by neměnil.

Mladým lidem by vyzval, aby netrávili všechnu dobu v digitálním světě, ale chodili do přírody, vážili si rodičů a starších lidí a chovali se slušně.